

Αχ αυτά τα νιάτα....

Θα με ρωτήσετε γιατί δεν γράφω για τα νιάτα,
για τα λουλούδια πού'ν γεμάτα με χαρά,
γιατί δεν πλησιάζω τα μπουμπούκια τα δροσάτα,
τα ξένοιαστα και χαρωπά αυτά παιδιά ;

Τον ήλιο που φεγγοβολά ψηλά ποιος θα τολμήσει
να πλησιάσει , πριν ο ίδιος να καεί ;
Τη φλόγα της φωτιάς αληθινά ποιος θ' ακουμπήσει
χωρίς να κάψει τα φτερά του στη στιγμή ;

Τότε πού'μωνα νιος και γω , φρέσκος ,γερός, δροσάτος ,
Γεμάτος με λαχτάρες , όνειρα κι ορμές ,
μέσα στη λάμψη της ζωής ριχνόμωνα κεφάτος
για να γευτώ όλες των νιάτων τις χαρές !

Τώρα , σαν ξεραμένη θημωνιά έτσι που νοιώθω ,
πως μέσ' της Άνοιξης τη βλάστηση να μπω ;
Πως τη καρδιά μου να φυλάξω απ' αυτόν το πόθο ,
που σίγουρα θα μ' οδηγήσει στο χαμό ;

Έτσι , από απόσταση τα βλέπω και θαυμάζω ,
αυτή , της φύσης τη σοφία τη τρανή ,
με μάτια δακρυσμένα τα κοιτώ κι αναστενάζω ,
χωρίς ν' αφήνω το καημό μου να φανεί .-

_